U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **L. N.**, zast. Mgr. Dagmarou Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. KUOK 49059/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 16. 2. 2016, č. j. 72 A 10/2015 – 33,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 10. 3. 2015, č. j. SMOL/053963/2015/OARMV/DPD/Hon, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném pro projednávanou věc.

[2] Přestupku se dopustil tím, že dne 15. 7. 2014 asi v 9.49 hodin v úseku komunikace II/446, u firmy „Rybolov Šinclák“ ve směru jízdy na obec Uničov, při řízení motorového vozidla tov. zn. Ford, registrační značky X, nerespektoval platné právní předpisy stanovující nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec na 90 km/h, kdy v měřenému úseku silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C byla vozidlu naměřena rychlost 152 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ±3 km/h byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena hodnota jízdy 147 km/h, což je o 57 km/h více, tedy porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

[3] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou v dané věci splněny podmínky řízení, mezi které patří i povinnost uhradit soudní poplatek za kasační stížnost, a to ve výši 5 000 Kč podle položky 19 sazebníku poplatků, který tvoří přílohu k zákonu č. 549/1991

Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

[4] Dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal kasační stížnost. U poplatku za řízení vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti a tímto okamžikem je též poplatek splatný [§ 4 odst. 1 písm. d) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích].

[5] Dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Dle § 9 odst. 3 citovaného zákona soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

[6] Nejvyšší správní soud proto stěžovatele usnesením ze dne 14. 3. 2016, č. j. 9 As 51/2016 – 26, vyzval, aby ve lhůtě 1 týdne od doručení zmíněného usnesení zaplatil za kasační stížnost soudní poplatek. Stěžovatel byl rovněž poučen, že nebude-li soudní poplatek zaplacen ve stanovené lhůtě, soud řízení o kasační stížnosti zastaví.

[7] Uvedené usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno do datové schránky dne 15. 3. 2016, lhůta pro zaplacení soudního poplatku tedy uplynula dne 22. 3. 2016.

[8] Na shora uvedené usnesení týkající se zaplacení soudního poplatku stěžovatel žádným způsobem nereagoval.

[9] Lze tedy shrnout, že požadovaný soudní poplatek v dané věci – i přes výše uvedenou výzvu – zaplacen nebyl, a proto soud dle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení o kasační stížnosti zastavil.

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení nepřiznává, jelikož řízení bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu